

[Damsgaard.]

lige samlingssteder som byernes fritidsklubber, amatørteatre, hobbyklubber o. s. v., hvad man nu tilbyder de unge. Jeg skal slet ikke kritisere alt dette, det gør sikkert overordentlig stor gavn i byerne i mange kredse, men jeg ængstes bare for, at man samtidig med, at man gør det muligt og tilskynder til, at det skal være ens for land og by, slår noget i stykker i forholdet mellem hjemmene og de unge.

Alle disse områder af ungdomsundervisningen, der her lovgives for, vil kræve mange lærere, og skal ungdomsundervisningen for de 14—18-årige lykkes, er det meget afgørende, at der er lærere nok med lyst og evner netop til en sådan speciel undervisning. Jeg er tilfreds med, at der ikke i kommissionsbetænkningen til lovforslaget stilles krav om nogen bestemt pædagogisk uddannelse. Det bliver et stort problem, tror jeg, at skaffe disse egnede lærere, og lovforslaget beskæftiger sig også hermed. Jeg er vidende om, at ledelsen på den frie lærerhøjskole i Ollerup har planer om at oprette en linie, der tager særlig sigte på en speciel uddannelse af lærere til ungdomsundervisning. Denne specielle uddannelse vil man praktisere indenfor den almindelige undervisning på 4 år. Såvidt jeg ved omtales denne plan i en artikel i „Højskolebladet“ i dag. Jeg tror, det kan være både ønskeligt og nødvendigt, at flere uddannelsesskoler overvejer, hvordan man kan skaffe egnede lærere til det meget omfattende ungdomsarbejde, som man her vil skabe rammer for.

I tilslutning til det, jeg her har sagt, skal jeg på venstres vegne anbefale forslaget til behandling i et udvalg.

Asger Jensen: Det er et stort og betydningsfuldt lovkompleks, som kommissionen har udarbejdet og den højtærede minister har fremsat her i tinget. Formålet, der åbenbart er at dygtiggøre og udvikle landets ungdom i kulturel og almindelig dannelse, kan vi naturligvis alle tilslutte os, men hvorvidt kommissionen på alle punkter har ramt det rette, synes jeg der nød-

vendigvis må gives rigsdagen god tid til at overveje. Jeg forstår det således, at undervisningsministeren har fremsat kommissionsforslaget til fri drøftelse her i tinget, dog således at ministeren har taget en enkelt paragraf, nemlig § 3, som jeg skal komme tilbage til, ud af kommissionens forslag.

Forslaget bærer stærkt præg af, at der ingen kommunale repræsentanter har været i kommissionen, idet det forekommer mig, at forhandlingerne i reglen er endt med, at kommunerne skal betale deres store andel, uden at kommunalbestyrelserne får nogen større indflydelse på pengenes anvendelse. Derfor synes jeg også, det er nødvendigt, at der gives kommunerne, eventuelt de kommunale organisationer, tid til at se nærmere på forslaget og overveje både dets princip og dets konsekvens. Der er jo en vis tilbøjelighed til at lovgive på en sådan måde, at kommunalbestyrelsernes indflydelse bliver stadig ringere, ja, i mange tilfælde har kommunalbestyrelserne kun til opgave at administrere uden at have større indflydelse på afgørelserne.

I forslaget her foreslår man altså et nævn oprettet, efter hvis afgørelse kommunalbestyrelsen har sig at rette. Jeg synes i det mindste ikke, at rigsdagen kan skride til en sådan lovgivning, før man nøje har tænkt hele dette problem igennem. Arbejdet i kommissionen har først og fremmest bestået i at sammenarbejde tidligere love for ungdomsundervisningen, men der er også foreslået betydningsfulde forandringer og nydannelser. Som sagt vil vi alle arbejde med det formål for øje at dygtiggøre dansk ungdom, men jeg synes lovforslaget bærer præg af, at kommissionen har haft den opfattelse, at drivhusforhold vil skabe de bedste muligheder for dygtiggørelse. De helt unge, d. v. s. de unge mellem 14 og 18 år, har utvivlsomt en betydelig støttebehov, hvis de skal finde ind i skolearbejde og anden fritidsbeskæftigelse, men dygtiggørelsen af de unge over denne aldersklasse må først og fremmest hvile på initiativ fra dem selv og på det ansvar, som de i foreningsliv og på andre områder påtager sig. Der tales meget om stagnation i forenings-